

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνοστήμενον ἐκὰς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάραν ἡμῶν δημοσίων καὶ ἐκὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχαιου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ **Ἐξωτερικοῦ**
 Ἐτησίαι δρ. 10.— Ἐτησίαι φρ. 20. 12. 30
 Ἑξάμηνος > 5,50 Ἑξάμηνος > 6,50
 Τρίμηνος > 3.— Τρίμηνος > 3,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἘΒΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879
 ΚΑΡΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαρτίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικ. ληπ. 20. Ἐξωτερικ. ληπ. 25
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' παρὰ δόου κερδῶναι ἑκάστον ληπτὰ 25
ΓΡΑΦΘΕΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριπίδου δρ. 33, κατὰ τὸ Βασιλειον.
Ἔτος 40ον. — Ἀριθ. 14

ΔΗΛΩΣΙΣ
 Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», διὰ τὸ πρῶτον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλοῦσασθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, πρῆξθη ὅλῳ μόνον ὡς ἑξῆς: διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἑτησίαι δρ. 10, ἑξάμηνος 5,50, τρίμηνος 3. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἑτησίαι φρ. 20, 12. 30, ἑξάμηνος 6,50, τρίμηνος 3,50.
 Ἡ μικρὰ αὐτὴ αὔξησις δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ τὰ καλυφθῆναι αἱ διπλοῦσαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἰλιπιδά ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουσι μὲ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλυτέραν ἀπόμνη σφοδρῶτα, αἱ Ἐισφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπαύρκειαν.
 Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ πρῶτον ἔτος μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, δροῖλουσι τώρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀπελθῶσι ἐν ἀπολόγου. [Ἴδε Δήλωσις 11ου φυλλαδίου, σελ. 91].

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
 (Μυστιόσημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)
 Σε λίγο ἔτρεξαν ὄλοι κι εἶδαν πραγματικῶς, ὄχι μόνον τὸ νησάκι τῆς Σωτηρίας ἀλλὰ κι ὄλο τὸ ἀκρογᾶλι, κάτω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, σκεπασμένο μ' ἓνα ατρώμα λευκὸ κι ὁμοίμορφο.
 — Εἶνε χιόνι, ἀλήθεια, ἐφώναζε ὁ Πέγκροφ.
 — Ἡ μοιάζει πολὺ! εἶπε ὁ Νάβ.
 — Μὰ τὸ θερμοῦμετρο δείχνει 14 βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηθενικόν, παρατήρησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.
 Ὁ Κύριος Σμιθ ἐκύνταζε τὸ λευκὸ σεντόνι χωρὶς νὰ μιλή, γιατί δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενο ἐκεῖνο, σὲ τέτοια ἐποχὴ καὶ μὲ τέτοια θερμοκρασία.
 — Νὰ παρ' ἡ ἀργὴ! ἐφώναζε ὁ Πέγκροφ τὰ σπαρτὰ μας θὰ κοῦν!...
 Κ' ἐτοιμάσθηκε νὰ καταβῆ, γιὰ νὰ τρέξῃ στὸ χωράφι καὶ τὸν λαχανόκηπο. Ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβε ὁ εὐκίνητος Ζούπ, ποῦ πιάσθηκε ἀπὸ τὸ σκοινί τοῦ ἀνελευστῆρα καὶ σὲ μίᾳ στιγμῇ βρέθηκε κάτω.
 Καὶ τότε ἔγεινε θαύμα:

Μόλις δηλαδὴ ὁ οὐραγοτάγγος ἐπάτησε τὸ πόδι του στὸ ἔδαφος, ὄλο ἐκεῖνο τὸ χιόνι σηκώθηκε καὶ σκορπίσθηκε στὸν ἀέρα, σὲ νιφάδες τόσο χοντρές καὶ τόσο πυκνές, ὥστε γιὰ λίγες στιγμῆς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου σκεπάσθηκε.

— Πουλιὰ! ἐφώναζε ὁ Χάρμπερτ.
 Ἦταν πραγματικῶς κοπάδια θαλασσοπυλιῶν μὲ κατάσπρα φτερά. Εἶχαν πύση κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἄνω καὶ κάτω καὶ στήν ἀκρογᾶλιά, καὶ σηκώθηκαν ἀξανάκι κι ἐξαφανίσθηκαν μακριὰ. Οἱ ἀποικοὶ ἐμείναν κατάπληκτοι μπροστὰ' σ' αὐτὴ τὴ μεταλλαγὴ τῆς σκηνογραφίας, ποῦ ἐμοιάζε μ' ἐκείνες ποῦ κάνουν κάποτε σταθεάτρα, ὅταν ἀξανάκι καὶ Νεραϊδα σηκώνη τὸ ραβδί τῆς κι ἓνα χιμωνιάτικο τοπίο μεταβάλλεται ἀμέσως σὲ καλοκαιρινόν.

Δυστυχῶς, αὐτὸ ἔγινε τόσο γρήγορα, ὥστε οὔτε ὁ ρεπόρτερ οὔτε ὁ Χάρμπερτ ἐπρόφθασαν νὰ σκοτώσουν κανέν' ἀπὸ κεῖνα τὰ πουλιὰ καὶ νὰ ἴδωσι τί λογῆς ἦταν.

Ἦστερ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὴν 26 Μαρτίου, ἐκλείσαν δυὸ χρόνια ἀπότου οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὸ ἀερόστατο τῆς Ρισμόνδης, ἔπεσαν στὴ νῆσο Λίγκολν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
 Συμμηνητικὸς ἀγαπήσεις. — Ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον. — Σχέδιον ἀναγνωρίσεως τῶν ἀπετῶν τοῦ νησιοῦ. — Ἀναχώρησις στίς 16 Ἀπριλίου. — Ἡ χειρόνησος Σερπαντίνα ἀπὸ τὴ θάλασσα. — Καποκαυρία. — Νυκτώσει. — Καινούργιο ἐπιστόδιον.
 Δυὸ χρόνια σωστά! Δυὸ χρόνια ὀλοκληρὰ! Τόσον καιρὸ, οἱ ἀποικοὶ δὲν εἶχαν καμμιά ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους! Τόσον καιρὸ δὲν εἶχαν λάβῃ

«Ἐγύρισαν φορτωμένοι κι' οἱ πρῶτοι ἀγροίπαιτες...»

καμμία είδησι από τον πολιτισμένο κόσμο, αποκλεισμένοι, χαμένοι 'ς εκείνο το νησί, απαράλλακτα όπως σε κανένα μικρό άετρο του ήλιακω συστήματος!

Τι συνέβαινε τώρα στην πατρίδα τους; Τη θυμόνταν, την είχαν πάντα μπροστά στα μάτια τους την αγαπημένη αυτή πατρίδα, αιματόδρακτη από τον εμφύλιο πόλεμο, όπως την είχαν αφήσει, όταν έδραπέτυσαν με το αερόστατο... Η αίματοχυσία άρα γε εξακολουθούσε;.. Τους έκανε μεγάλο πόνο να το συλλογίζωνται και συχνά μιλούσαν γι' αυτό, πάντα όμως με την έλπιδα, με την πεποίθηση, ότι κι αν δεν είχε θριαμβήσει ακόμη, θα έφτανε μια μέρα η ιδέα της Αμερικανικής Ένώσεως.

Στα δυο αυτά χρόνια, ούτ' ένα πλοίο δεν είχε περάσει από το νησί, —εκτός πια αν είχε περάσει νύκτα και όν το είδαν... Το βέβαιό ήταν, ότι η Διγκολν εύρισκετο έξω από τον συνηθισμένο δρόμο των πλοίων και μάλιστα ήταν άγνωστη—αυτό θα το μαρτυρούσαν κι' οι γεωγραφικοί χάρτες—γιατί αλλοιώςτικά πολλά πλοία θα έπλησίαζαν, τουλάχιστο για να αναναΐσουν την προμήθεια του νερού. Άλλα το πέλαγο που την τριγύριζε, ήταν πάντα έρημο όσο μπορούσε να φθάνη το μάτι' κι' οι άπειροι, για να γυρίσουν μια μέρα στην πατρίδα, δεν έπρεπε να έλπιζον παρά μόνο στον εαυτό τους...

Γι' αυτό Ισα-Ισα μιλούσαν την ημέρα εκείνη του 'Απριλίου, μαζεμένοι στη σάλα του Γρανιτινού Παλατιού.

—Ένας τρόπος σωτηρίας υπάρχει, ένας μόνον! έλεγε ο Γεδεών Σπιλεττ. Να κάμουμε ένα πλοίο αρκετά μεγάλο, για ταξίδι μερικτών εκατονταδων μιλίων. Αφού κάμουμε ένα καΐκι, έ, δεν είναι τόσο δύσκολο να κάμουμε κι' ένα καράβι...

—Κι' όπως πήγαμε στη νήσο Θαβώρ, έπρόσθεσε ο Χάρμπερτ, δεν είναι δύσκολο να πάμε και στο Πομπού.

—Δεν λέω όχι, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ, αν και δεν είναι το ίδιο πράγμα ένα ταξίδι κοντινό κι' ένα ταξίδι μακρινό. Με τον «Καλότυχο» είχαμε τρικυμία, αλλά δεν μας ένοιαζε και τόσο, γιατί ξέραμε ότι το λιμάνι, ή από δω ή από εκεί, ήταν κοντά. Φαντασθήτε όμως ένα ταξίδι χίλια διακόσια μίλια!...

—Δεν θα τώκανε, Πέγκροφ, στην ανάγκη; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Στην ανάγκη; Και με τον «Καλότυχο» θα τώκανε! Ξέρετε ότι εγώ δεν είμαι από κείνους που δειλιάζουν εύκολα.

—Τώρα μάλιστα που έχουμε ακόμη ένα θαλασσινό στην συντροφιά! παρατήρησε ο Ναβ.

—Πεϊόν;

—Τον 'Αύρτων.

—'Α, ναί! είπε ο Χάρμπερτ.

—Φτάνει, γάθελε νάρθη μαζί μας, είπε ο Πέγκροφ.

—Μα τί; ρώτησε ο δημοσιογράφος νομίζεις ότι αν παρουσιάζετο το γι' ω τ του λόρδου Γκλήναρθαν, στη νήσο Θαβώρ, όταν ακόμη ο 'Αύρτων ήταν εκεί, δεν θαθελε να φύγη;

—Μην ξεχνάτε, φίλοι μου, αποκρίθηκε ο Κύριος Σμιθ, ότι τα τελευταία χρόνια της εκεί διαμονής του, ο 'Αύρτων δεν ήταν στα λογικά του. Άλλα το ζήτημα δεν είναι αυτό. Πρόκειται να εξετάσουμε αν μπορούμε να έλπιζουμε στην επιστροφή του σκωτικωύ θαλαμηγού. Εγώ νομίζω ναί. Ο λόρδος Γκλήναρθαν υποσχέθηκε στον 'Αύρτων να πάη να τον πάρη όταν θα έκανε ότι τιμωρήθηκε αρκετά για τα έγκλημά του. Και θα πάη.

—Συμφωνώ! είπε ο Γεδεών Σπιλεττ.

—Κ' εγώ, έπρόσθεσε ο Πέγκροφ. Ο λόρδος θα γυρίσει, και γρήγορα μάλιστα, αφού είναι τώρα δώδεκα χρόνια που απαρτήθηκε ο 'Αύρτων. Άλλα που θα γυρίση; Στη νήσο Θαβώρ βέβαια κι' όχι στη Διγκολν!

—Βεβαίωτατα, είπε ο Χάρμπερτ, αφού μάλιστα το νησί μας δεν είναι ούτε στο χάρτη.

—Λοιπόν π, έπει να κάμουμε τρόπο, αποκρίθηκε ο μηχανικός, ώστε να δηλωθή στη νήσο Θαβώρ, ότι ο 'Αύρτων βρισκεται στη Διγκολν.

—Τίποτα ευκολώτερο! είπε ο Γεδεών Σπιλεττ. Αρκεί ναφίσωμε ένα γράμμα ανοικτό στο σπιτάκι εκείνο, όπου κατοικούσαν ο πλοίαρχος Γραντ και κατοπιν ο 'Αύρτων. Ο λόρδος Γκλήναρθαν δεν μπορεί να μη το βρή.

—Κρίμα που δεν το συλλογισθήκαμε, όταν είμαστ' εκεί! έφώναξε ο Πέγκροφ.

—Πώς θα το συλλογίζομαστε; παρατήρησε ο Χάρμπερτ. Τότε δεν ξέραμε την ιστορία του 'Αύρτων. Δεν είχαμε ιδέα ότι μια μέρα θα πήγαιναν να τον πάρουν!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κύριος Σμιθ, την έρχομένη άνοιξη κάνουμε πάλι το ταξίδι ως τη νήσο Θαβώρ.

—Κι' αν ο λόρδος Γκλήναρθαν πάη εν τώ μεταξύ; ρώτησε ο ναύτης.

—Δεν μου φαίνεται πιθανό, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Ο λόρδος δεν θα διάλεγε χειμώνα για ταξίδι στις μακρινές αυτές θαλάσσες. Η θα γύρισε στη νήσο Θαβώρ όταν ο 'Αύρτων ήταν πια μαζί μας, δηλαδή στο διάστημα των πέντε αυτών μηνών, ή θα γυρίση αργότερα. Και τότε θα χουμε καιρό, με της πρώτες καλοκαιρίες του 'Οκτωβρίου, να πεταχθούμε ως τη νήσο Θαβώρ και ναφίσωμε ένα σημείωμα.

—Τι κρίμα, αλήθεια, είπε ο Νάβ, αν ο Δο υ γ κ α ν ξαναγύρισε κι' έφυγε τους τελευταίους αυτούς μήνες!

—'Ας έλπισουμε ότι δεν συνέβη αυτό, αποκρίθηκε ο Κύριος Σμιθ' κι' είναι η καλύτερη έλπιδα απ' όσες μπορούμε ναχουμε για την επιστροφή μας στην πατρίδα!

—Θα βεβαιωθούμε γι' αυτά όλα, είπε ο δημοσιογράφος, όταν θα ξαναπάμε στη νήσο Θαβώρ, γιατί μαζί φαίνεται, ότι αν πήγε εν τώ μεταξύ ο Δο υ γ κ α ν, αν βγήκαν άνθρωποι στο νησί, θα βρούμε τίποτα ίχνη, δεν γίνεται!

—Βεβαίωτατα! έσυμψώνησε ο μηχανικός. Λοιπόν, φίλοι μου, αφού μπορούμε ναχουμε ακόμη αυτή την έλπιδα της σωτηρίας, ως περιμένουμε με υπομονή την άνοιξη' και αν διάφυσθη τότε, θα ιδούμε τί άλλο θα κάμουμε.

—Για να είμαστε όμως εξηγημένοι, είπε ο Πέγκροφ, είτε με τον ένα τρόπο φύγωμε από το νησί μας, είτε με τον άλλο, δεν θα το κάμουμε γιατί δεν μας άρεσει εδώ.

—'Οχι, Πέγκροφ, αποκρίθηκε ο μηχανικός; θα το κάμουμε μόνο, γιατί είμαστε μακριά από κάθε τί που ο άνθρωπος πρέπει ναχαι περισσοτερο 'ς αυτό τον κόσμο: από την οικογένεια μας, τους φίλους μας, την πατρίδα μας!

Αφού τα πράγματα συζητήθηκαν κι' αποφασίστηκαν έτσι, οι άποικοι δεν είχαν ανάγκη, προς το παρόν, να ναυπηγήσουν κι' άλλο πλοίο, αρκετά μεγάλο για να ταξιδέψη είτε ως το αρχιπέλαγος προς βορράν, είτε ως τη Νέα Ζηλανδία προς τη δύση, κι' εξακολούθησαν τα συνηθισμένα τους έργα, με την πρόβλεψη ότι και τρίτο χειμώνα θα περνοΰσαν στο Γρανιτινο Παλάτι.

Όπωςδήποτε, αποφασίσαν να χρησιμοποιήσουν πάλι τον «Καλότυχο», για να κάμουν τώρα τον γύρο του νησιού. Γιατί η αναγνώρισις των άκτων του δεν είχε τελειώσει ακόμη. Οι άποικοι δεν είχαν παρά πολύ άτελη ιδέα για τη δυτική και τη βορεινή, από το στόμιο του Καταράκτη ως ακρωτήριο της Σιαγόνας, με τον μικρό όρμο που έσχηματίζετο ανάμεσά τους.

Το μικρό αυτό ταξίδι το έπρότεινε ο Πέγκροφ κι' ο μηχανικός έδωσε πρόθυμα τη συγκατάθεσι του. Η κακοκαιρίες δεν είχαν αρχίσει ακόμη κι' ο γυρός του νησιού, 'ς αυτή την εποχή, δεν θα παρουσιάζε κινδύνους και δυσκολίες.

Η αναχώρησις ώρισθη για της 16 'Απριλίου. Ο «Καλότυχος», στο Πορτο Μπαλλόνι, έτοιμάσθηκε για ταξίδι ελίγων ημερών.

Ο Κύριος Σμιθ έπροσκάλεσε και τον 'Αύρτων, να λάβη, αν ήθελε, μέρος. Εκείνος όμως έδήλωσε, ότι προτιμούσε να μείνη στην ξηρά. Μόνο που, όσο θαλειπαν οι άποικοι, θα κατοικούσε στο Γρανιτινο Παλάτι κι' ο Ζούκ θα το κρατούσε 'κει συντροφιά.

Το πρωί λοιπόν της ώρισμένης ημέρας, όλοι οι άποικοι, με τον Τόκ, πήγαν στον «Καλότυχο» που έδειχνε άμέσως, με μέτριο νοτιοδυτικό άνεμο, για το ακρωτήριο της Σαύρας.

Έχρειάσθηκαν ολόκληρη μέρα για να κάμουν τα είκοσι αυτά μίλια, γιατί ο άνεμος δεν ήταν καθόλου εύνοϊκός. Είχε νυκτώτη, όταν έκαμψαν το ακρωτήριο. Ο Πέγκροφ έπρότεινε τότε στον μηχανικό να εξακολουθήσουν το ταξίδι με μικρή ταχύτητα και με δυο μούδες στο κανί. Ο Κύριος Σμιθ όμως έπροτίμησε ναγκυροβολήσουν, για να ιδούν το πρωί εκείνο το μέρος της άκτης. Αποφασίστηκε μάλιστα, αφού έπρόκειτο περί αναγνώρισεως, να μην ταξιδεύουν την νύκτα, αλλά να ρίχνουν την άγκυρα 'ς όποιον μέρος εύρίσκοντο το βράδυ, έαν το έτυγχαρούσε ο καιρός.

Διανυκτέρευαν λοιπόν απέξω από το ακρωτήριο. Ο άνεμος είχε πέση κι' ήταν μια νύκτα ήσυχιάτη. Οι άποικοι, εκτός του Πέγκροφ, μπόρεσαν να κοιμηθούν μέσα στον «Καλότυχο» όπως σκεδόν θα κοιμούνταν και στο Γρανιτινο Παλάτι.

Την έπαύριο, 17 'Απριλίου, ο Πέγκροφ ξεκίνησε πρωί-πρωί. Οι άποικοι ήσαν την δυτική έκλεινη άκτη, την δασάδη, αφού τόσες φορές την έπέερασαν παζή. Και όμως πάλι έκίνησε τον θαυμασμό τους.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

κ. Ρεμπούδος ο σοφός καθηγητής του Πανεπιστημίου, για να χαρακτηρίση την μεγάλη του συνάδελφο

Κυρίαρισσο Στέφανο ως επιστήμονα, είχε βρει ήταν «μαθηματικός καλλιτέχνης, μορφολόγος, γεωμετριστής και αλγεβριστής». —Μα ο θ η μ α τ ι κ ο ς κ α λ λ ι τ ε χ ν η ς... Δέν σ'ας φαίνεται κάπως παράξενο αυτό; Και όμως! ο Κυρίαρισσο Στέφανος ήταν αληθινά όπως τον έχαρακτήρισε ο κ. Ρεμπούδος. Δέν ήρτοσε μόνον την επιστημονική αλήθεια, αλλά και την ώμορφιά στην Έπιστήμη, την έκομψότητα, τη χάρι. Οι μαθηματικοί του τύπου ήταν άπλοι, σύντομοι, σύμμετροι, εύμορφοι, καλλιτεχνικοί. Έτσι τοις ήθελε, έτσι προσπαθούσε να τοις κάνη κι' άμα το κατώρθωνε, καμάρωνε γι' αυτό όσο και για την κεινότητα αλήθεια που έδειχναν οι τύποι εκείνοι. Έφθανε να λέη: «Ένας τόσο κ ο μ ψ ο ς τύπος, δεν μπορεί παρά να είναι κι' ά λ η θ η ν ο ς». Με

άλλους λόγους, ο έπιστήμων αυτός έδινε τόση σημασία στην έκφρασι, στην έξωτερική παράστασι, στη μορφή, στη δίνει κι' ένας ποιητής, ένας ζωγράφος, ένας γλύπτης. Ήταν μαθηματικός καλλιτέχνης.

Κανένας άλλος, στην επιστήμη αυτή, δεν θα μπορούσε να χαρακτηρισθή έτσι. Κι' όμως ο Κυρίαρισσο Στέφανος ήταν μιά μεγαλοφυΐα, ένας από τρεις ή τέσσερους μεγάλους σύγχρονους μαθηματικούς του κόσμου. Άλλα να τί θα πή μεγαλοφυΐα! Έ λ λ η ν ι κ ή: και στους μαθηματικούς τύπους ακόμη να ζητή το ω ρ α ι ο' και την Άλγεβρα ακόμη να την κάνη καλλιτεχνία! Κι' αυτό προδεδυμένος, πόσο εξαιρετικός ήταν ο Κυρίαρισσο Στέφανος. Φαντασθήτε: να είναι καλλιτέχνης μαθηματικός 'ς έναν τόπο, όπου κι' οι ίδιοι οι καλλιτέχνες είναι κάποτε...μαθηματικοί. Δηλαδή δεν είναι καθόλου καλλιτέχνες. Γιατί να ποίμε την αλήθεια, στη σημερινή Ελλάδα, απ' όσους κάνουν τον καλλιτέχνη; δεν ξέρουν όλοι από Τέχνη. Τα έργα τους δεν έχουν χάρη, κομψότητα, συμμετρία, ώραλαμορφή. Μοιάζουν μάλλον με τους τύπους των άλλων μαθηματικών, εκείνους που δεν έχώννε ο Κυρίαρισσο Στέφανος, κάτι τύπους άπέραντους, άκομψους, σαν προκατακλυσμαϊα μαμμούθ και μεγαθήρια...

Σ'ας είπα την άλλη φορά, ότι στην αρχή είχα τον Κυρίαρισσο Στέφανο καθηγητή ύτερα τον έκαμα φίλο. Βλεπόμαστε συχνά και μιλούσαμε για πολλά και διάφορα. Τώρα πιστεύω, ότι δεν θα έκπλαγίτε καθόλου αν σ'ας πώ, ότι μιλούσαμε και για Τέχνη, και για Φιλολογία. Ο Κυρίαρισσο Στέφανος είχε διαβάση 'ς τα «Παναθήναια» όπου πρωτοδημοσιεύθηκε, το μυθιστόρημά μου «Ο Κόκκινος Βράχος» κι' εν' από τα μεγαλύτερα καυχήματα της ζωής μου, είναι ότι από τότε μου είπε πολλές φορές: «Είσαι καλλιτέχνης του λόγου! Το τέτοιος έπαινος, από τέτοιον άνθρωπο, που δεν συνήθισε μάλιστα να κολακεύη κανένα, είχε μεγάλη για μένα σημασία... Άλλά εκείνο που μ' ευχαριστούσε ακόμη περισσότερο, ήταν η συμβουλή που μου έδινε και η υποδείξις που μου έκανε ο μεγάλος μου φίλος. Για όλα ένδιαφέρετο, βλέπετε, αυτός ο άνθρωπος, σε όλα έπρόσθεχε, όλα ήθελε να τα σπρώχνη στο καλύτερο. Τη Φιλολογία μάλιστα τη θεωρούσε ως το σπουδαιότερο παράγοντα κοινωνικής κι' εθνικής προόδου. Γι' αυτό, όταν βρίσκονταν μ' ένα συγγραφέα, του μιλούσε για την Τέχνη του, με τον σχολό πάντα να τον έπηρεάζε, ώστε να γράφη, κατά της ιδέας του, καλύτερα πράγματα και χρησιμώτερα.

Άλλο χαρακτηριστικό του Κυρίαρισσο Στέφανου ήταν η μεγάλη του ευθέεια, το βαθύ του θρησκευτικό αίσθημα. Μπορώ να σ'ας πώ, ότι έφθανε ως το φανατισμό. Είχε γεννηθή στην Τήνο από πατέρα δάσκαλο, Φραγγουσιανό, και φυσικά είχε ακολουθήση την πατρική θρησκεία: ήταν Καθολικός. Άλλά δεν μπορείτε να φαντασθήτε με πόσο ζήλο, με πόση πίστι, με πόσο—το ξαναλέγω,—φαντισμό! Αυτός, μάλιστα, ο μεγάλος έπιστήμων, ο μεγαλύτερος που έβγαλε η νέα Ελλάδα! Και να συλλογίζομαι τώρα, ότι υπάρχουν άνθρωποι, νέοι, παιδιά, που είναι άθρησκοι και άθεοι εν' όνοματι...της Έπιστήμης! —Ποιάς Έπιστήμης, και διά μου; Την ξέρετε σείς καλύτερα απ' ό,τι την ήξερε ένας Κυρίαρισσο Στέφανος; Και όμως να που εκείνον η Έπιστήμη—και τί Έπιστήμη; Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία, Αστρονομία, Ανθρωπολογία, Γεωλογία, Παλαιοντολογία, ακριβώς δηλαδή η Έπιστήμη όπου στηρίζετε την άθειά σας, εκείνον, λέγω, δεν τον έμποδίζε καθόλου να πιστεύη στο Θεό και να είναι τόσο εύσεβης Χριστιανός!..

Έννοείται, ότι της παραπάνω φράσεως δεν της άκρυβήνω 'ς όλους εσ'ας που με διαβάσετε. Ήταν για εκείνους μόνο που έχουν τέτοιες ιδέες για Έπιστήμη και για Θρησκεία. Σείς δεν της έχετε κι' εύχομαι να μη γελασθήτε και να μην παρασυρθήτε ως αυτές πετέ! Το παράδειγμα του Κυρίαρισσο Στέφανου, ενός τόσο μεγάλου επιστήμονος και τόσο μεγάλου θρησκου, ως σ'ας προσφυλάττη!

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΝΥΚΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΙΟΣ

«—Δέ μου λές, να σε χαρώ, Που έβροσκες τόσον καιρό; —Έβροικα δεν καθόμωνα; Σε σπηλιά...κοιμόμωνα.» —Σύ λοιπό θε νύκτας! —Σάν δεν...έξεπάγιασες! —Μάθε, ή 'Αγάπη έμάς θαμνάνει, Και ή Διγόννα μας πεθαίνει, Μιά την άλλη άγκαλισμένες Ζούμε μήνες...κοιμισμένες, Δίχως να μ'ας τρών τα χιόνια. Σάν μαγούλα, με συμπόνια, Τρεφει και κοιμίζει ή 'Ομόνοια.»

ΤΡΙΖΟΝΙ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ

Τοίτοι τρέξι το τριζόνι. Κι' είπε ο σκύλος:—Πάψε, σάνει! Έί δλο λές δη τη νύκτα; —Μουεγο μου, ταβιά σου οίχ' τα! Λίγες άδες αν σπνρίξω, Σάν πουλάκι τρερίζω, Μέρα νύκτα δέ γαννίζω. Κι' έπιτέλους! Ένα Θεός Ζώ και δέ θα γίνω...γέρος!»

Σεπτέμος 1918

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΒΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Οι δύο αδελφοί άλλαξαν μιά ματιά κι' έπειτα κύτταξαν προσεκτικά εκείνο τόν βουνήσιο. Ήταν ακόμα πολύ νέος για να ξέρουν, ότι ένας κλέφτης ή ένας φονιάς πολύ σπάνια δάγνεται από τη φυσιογνωμία. Κι' η φυσιογνωμία του Βλάση Φοσέτου ήταν γλυκειά και συμπαθητική. Ούτε έλαττώματα ήταν εκεί' αποτυπωμένα, ούτε εγκλήματα. Απεναντίας, τὰ στακτερά του μαλλιά έδιναν έναν άερα αξιοπρεπείας στο ροδαλό του πρόσωπο, και τὸ βλέμμα του εραίνετο γεμάτο ειλικρίνεια, αφέλεια, κα-

«Χωρίς καμμιὰ προφύλαξη, είχε πάη ὁ Ίδιος...»

λωσύνη. Θάταν άδύνατο νά υποπτευθῆ κανείς, βλέποντας μόνο τὸ έξωτερικό του, ότι ὁ άνθρωπος αυτός ήταν συνειννοημένος με' ληστές και κακούργους, βοηθός και συνένοχος στα' εγκλήματά τους.

—Εὐτόχημα ποῦ ἤλθαμε μεις' πριν ἀπ' αυτόν, εἶπε ὁ Δόναλδ στον' ἀδελφό του. Ἀνθρωπος με' τέτοιο πρόσωπο θά μπορούσε νάκατήσῃ τόν καθένα. Ἀλλά τώρα ποῦ ὁ κ. Μπράιττων εἶνε προειδοποιημένος, δέν θά πέση βέβαια στήν παγίδα.

Μπήκαν στάμαξι: και' σέ λίγη ὠρα ἔφαθαν στήν Ἀργελη.

Μ' ὄλη του τήν ἀπάθεια και' τή συνειθισμένη του ψυχραιμία, ὁ στρατηγός Μπὸλδ ἀνησύχησε λίγο, όταν οἱ ἀνεψιοί του τοῦ διηγήθηκαν τῆς περιπέτειας τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

—Ἐκάματε πολύ καλά, τοῦς εἶπε, ποῦ πριν ἐλθῆτε ἐδῶ, ἐτρέφατε στοῦ κ. Μπράιττων. Χαιρώ πολύ ποῦ κατορθώσατε νά χαλάσετε τὰ σχέδια τῶν ληστών. Στό ἄξι όμως πρέπει νά εἰσθε συντεωτέροι, προφυλακτικώτεροι. Ἐκαίνοσ ὁ τρελλὸσ ὁ Παῦλοσ μπορεῖ νά σῆσ παράσῃρη καμμιὰ μέρα και' σέ χειρότερη περιπέτεια, ἀπ' ὅπου δέν θάταν ἱκανὸσ νά σῆσ βγάλλῃ. Ὑποσχεθῆτέ μου, ότι δέν θά γυρίζετε στά βουνά, ἀν δέν σῆσ συντροφειῇ κι' ὁ Πιέρροσ Λεμπόν. Σομφωνεῖ;

—Ἐχετε τὸ λόγο μας! ἀποκρίθηκαν τὰ παιδιὰ ἀδιστάκτως.

Κι' ὁ θεὸσ τοῦσ ἡσύχασε, γιατί ἤξερε ότι τὸν λόγο τοῦσ πάντα τὸν κρατοῦσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάσθηκε ὁ κ. Μπράιττων. Ὁ στρατηγὸσ Μπὸλδ, ποῦ τὸν συμπαθοῦσε πολύ ἀπ' ὅσα ἤξερε γι' αὐτόν ἀπὸ τοῦσ ἀνεψιοῦσ του, τοῦ ἔκαμε τὴν πιὸ ἐγκάρδια δεξίωσι. Τὸν ἐκράτησε και' στοῦ γεῦμα, γιὰ νάνταποδώσῃ τὴν περιποίησι ποῦ εἶχε κάμη χθὲσ στά παιδιὰ. Τελοσπάντων, ὁ κ. Μπράιττων κι' ὁ στρατηγὸσ Μπὸλδ ἐχωρίσθηκαν σάν δυὸ παλῆροι φίλοι.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐχίονιζε δυνατὰ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὠσ τὸ βράδυ. Ἀλλά ὕστερ'

βουνά!...Τώρα θά περιορισθοῦμε στὸ μεγάλο δρόμο, ἀφοῦ ὑποσχεθῆκαμε στοῦ θεὸσ μας νά μὴν ξανακάμωμε καμμιὰ τρέλλα...Ἐ, δέν πειράζει. Τὸ Ἡμερολόγιό μου δέν θά κλουτισθῇ σήμερα με' καμμιὰ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία' ὡσ ἐλπίζωμε ἡμῶσ ότι ὁ ὠραίοσ αὐτόσ καιρὸσ θά ἐξακολουθήσῃ.

Ὁ Δάγκλασ ήταν ὁμολογουμένωσ ἕνα πολύ ἔξυπνο παιδί. Ἀλλά με' ὅσα χαρίσματα κι' ἀν τὸν εἶχε προικίσῃ ἡ φύσι, δέν ήταν βέβαια και' προσήτης. Γι' αὐτό δέν μπορούσε νά ξέρῃ, ότι ἰσαῖσα ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ Ἡμερολόγιό του θά ἐπ'ουτιζέτο με' τὴν πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία...

Ὁ Πιέρροσ Λεμπόν εἶχε φύγῃ τὸ πρωὶ με' σκοπὸ ὄρισμένο. Ἀπεναντίας ὁ Παῦλοσ θέλησε νά πάῃ λιγάκι σ τὴν τὴν γῆ. Γιὰ νά διακριθῇ, νά κάμη ἐντύπωσι στά μάτια τοῦ δασκάλου του, ποῦ τὸν ἀγαποῦσε πάρα πολύ, σκέφθηκε νάνακαλύψῃ καινούργιο και' συντομώτερο δρόμο πρὸσ τὸν Στοιχειωμένο Πύργο, ὡστε νά μὴν παρακουράζωνται οἱ ξένοι περιηγηταί, ποῦ θάθελαν νά τὸν ἐπισκεφθοῦν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΤΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΑ]
(Συνέχεια και' τέλος, ἴδι σελ. 104)

«Ὑποχρεοῦμαι νά μὴ καταπιῶ τοῦσ ἀδελφοῦσ Πράσινουσ, ἀν μοῦ δείξουν τὴ φωληὰ τοῦ σκαντζοχοιροῦ και' ἀν τὰ σκαντζοχοιρόπουλα δέν βρεθοῦν παραπολύ σκληρὰ».

—Ὡ, γι'αὐτό δέν ὑπάρχει φόβοσ! — με' ζωηρότητα ἔπεισεν αὐτόν ὁ Κοῶξ-κοῶξ. —Γύρω τίποτε φαγώσιμο δέν ἀπέμεινε με' τὸ νά τὰ παραγεμίζουν οἱ γονεῖσ των' εἶνε σιχαμὸσ με' τὴν ἀησαγία μερικῶν.

—Αὐτό τὸ λέτε γιὰ μένα; —ἐρώτησε τὸ λελέκι.

—Τί λέτε, καλέ; Θεὸσ φυλάξι! —ἐκκληκτοσ τάχα εἶπεν ὁ Κοῶξ-κοῶξ, μετανίζοντας ἔμπρὸσ στοῦ λελέκι. —Οὐτε ἀπ' τὸ νοῦ μου πέρασε τέτοια σκέψις!

Κ' ἐπῆρε μπράτσο τὸν Βεκεκέξ κ' ἐπῆγαν και' οἱ τρεῖσ στὴ φωληὰ τοῦ σκαντζοχοιροῦ.

—Νά τὴν, εἶπεν ὁ Κοῶξ-κοῶξ, ἀπομακρύνοντας με' τὴ μύτη του τὰ χορτα.

Μέσα στὴ φωληὰ, με' χωμένα τὰ μουράκια τὸ ἕνα στοῦ πλευροῦ τοῦ ἄλλου, ἐκοιμῶντο ἐξ ὀρεκτικώτατα σκαντζοχοιριδιὰ. Τὸ λελέκι μάλιστα τὸ ἐπῆρε τὸ παράπονο ἅμα τὰ εἶδε.

—Εἶνε νά λυπηθῇ κανεῖσ ἀλήθεια τοῦσ γονεῖσ των... —Εἶπε, κ' εὐθὺσ ἔχαψε μονομιῶσ ἕνα σκαντζοχοιριδιόν. —Πολὸ νόστιμο, πολὸ! —εἶπε με' θαυμασμόν. —Μοῦ ἔτυχε νά φάγω και' ὀλιγώ-

τερο νόστιμα πράγματα! Και' χωρὶσ νά βιάζεται, ἐκατάκισε με' ὄρεξι και' δευτερο.

—Φαντάζομαι τί νοστιμάδα ποῦ θά αἰσθάνεσθε! —εἶπε ζηλευόντασ ὁ Κοῶξ-κοῶξ. —Ἐχετε δὰ κ' ἕνα λαρούγγι!

—Δέν ἔχω παράπονο! —εἶπε τὸ λελέκι—κι' ἔφαγε τὸ τρίτο.

—Και' εἶνε λοιπὸν καλὸ φαί;

—Ἐξοχο!

—Ἡ βελόνεσ δέν σῆσ ἀγγυλώνουν;

—Σταλλά!

—Καλὴ ὄρεξι, λοιπὸν! —εἶπε ἀποχαιρετώντασ ὁ Κοῶξ-κοῶξ και' κέρνοντασ πάλι μπράτσο τὸν ἀδελφό του.

—Γιὰ σταθῆτε ἰερώνωξε τότε τὸ λελέκι, φράζωντάσ τοῦσ τὸ δρόμο. Ἐλάτε ἐδῶ νά σῆσ γνωρίσω με' τὴ γυναϊκά μου.

—Με' τὴ γυναϊκά σας ;...

—Ναί, θά τῆσ εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἡ γνωριμία σας! Μὰ δέν πιστεῶ νά ξεχάσατε πῶσ ὑπογράφατε χαρτί! εἶπεν ὁ Κοῶξ-κοῶξ, χύνοντασ πρᾶσινον ἰδρώτα.

—Ἐγὼ δέν θά σῆσ πειράξω! —ἤρχισε νά τοῦσ βεβαιώνῃ τὸ λελέκι, κερτώνοντασ τὸν λαϊμό του ἔπισω στὴ ράχη

του' και' ἐκρότησε τὸ ράμφὸσ του τόσον, ὡστε ἀντήχησε μακρὰ.

—Ὄ, τί σιχαμένοσ κρότοσ! —ἐμουρμούρισε ὁ Βεκεκέξ, ὁ ὅποιοσ μισὴ ὠρα δέν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα.

—Ὁ καθένασ ὅπωσ τὸ πάρη! —εἶπε τὸ λελέκι. —Εἶνε ὅμωσ χρίσιμοσ. Νά και' ἡ μαντάμα.

Στὴν ἀτμοσφαιρα ἔγνευε θόρυβοσ; ἤταν ἡ λελέκα, ποῦ εἶχε προσπετάξει. Ἐκαμε ἕνα κύκλον ἀπ' ἐπάνω τοῦσ, ἐτέντωσε τὰ πόδια τῆσ και' τὰ ἐτίναξε, ζητώντασ στήριγμα, ἔπειτα ἐπάτησε χάμω στερεὰ. Στόν ἴδιο καιρό, τὸ λελέκι ἔσπευσε νά τελειώσῃ τὴν αὐτυχία του, ὀλιγο δὲ ἔλειψε νά πνιγῇ με' τὸ τελευτατο κομματί.

—Ἐσὺ γευματίζεις, βλέπω; ἠρώτησε ἡ λελέκα, κυττάζοντασ με' μάτι ὅζῃ τὸν ἄνδρα τῆσ. —Ἄ, ὄχι, ἕνα μεζεδάκι ἐπῆρα μοναχὰ. τίποτένιο πραγματάκι! ἀπακριθῆ τὸ λελέκι. —Ἀλλά ἔλα νά σέ γνωρίσω! Οἱ κύριοι ἀπ' ἐδῶ εἶνε οἱ ἀδελφοὶ Πράσινου! —ἡ σύζυγόσ μου!

—Τί ὠραίοι ποῦ εἶνε! εἶπε με' χαμό-

γελο ἡ λελέκα. —Τὸ ἔξωρα ποῦ θά σ' ἀρέσουν, ἀγαπητή μου! —εἶπε σκύδοντασ τὸ λελέκι.

Οἱ ἀδελφοὶ ὅμωσ δέν εἶπαν τίποτε. Ὁ Βεκεκέξ ἐκάθητο ὅπωσ πρὶν, χωρὶσ νάντιλαμεινῆται καλά, με' γουρλωμένα μάτια και' κρεμασμένο τὸ κάτω χεῖλοσ. Τὸ ταξεῖδι διὰ τῆσ διώρυγοσ τοῦ ἐπῆρε κάθε κρίστιν. Ὁ δὲ Κοῶξ-κοῶξ, μ' ὄλη τὴν ἐπιθυμίαν του, δέν μπορούσε νά εὔρη λέξεισ. Κατατρομαγμένο, κολλημένοσ σφικτὰ κοντὰ σὸν ἀδελφό του, ἐκρατοῦσε μέσα στὰ δάκτυλα ψηλά τὸ χαρτί ὡσ ἄσπιδα.

Γρήγορα ὅμωσ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἐξήρα-νίσθησαν; ἡ λελέκα τοῦσ κατέκισε.

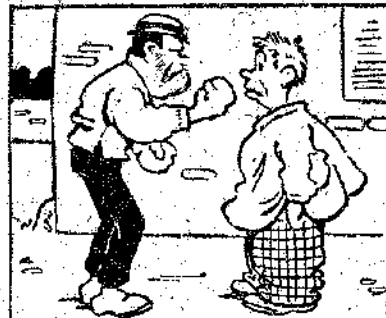
—Ὁ ἄνδρασ δέν εἶνε ὑπέλογοσ διὰ τὰσ πράξεισ τῆσ γυναικὸσ του! —εἶπε τὸ λελέκι, τὸ ὅποιον ἐστέκο με' τὸ ἕνα πόδι και' ἀνογοκλεινε τὰ μάτια με' φιλοσοφικὸν ὕροσ.

Τὴν ἴδιαν ἐκείνην στιγμὴν ὁ ἄνεμοσ ἄρπαξε τὸ χαρτί, τὸ συνεπῆρε και' τὸ ἔριξε σ' αὐλάκι.

—Τί ὠραίοι ποῦ εἶνε! εἶπε με' χαμό-

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

Η ΕΣΥΓΙΝΑΔΑ ΝΙΚΑ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΙ

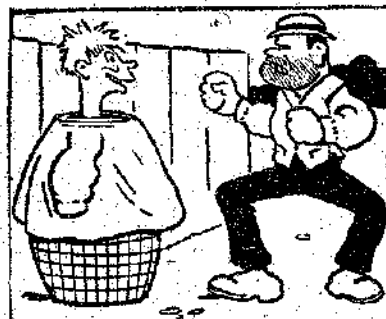
«Ὁ Παντελής—χρωματιστὸσ στὸ ζωγιό του,—ήταν ἕνασ κοιλάρωσ λιγάκι, ἀλλά χωρὶσ δύναμη και' γι' αὐτό χωρὶσ ἄλλοσ. Ἐτοῖ ὁ Θάνοσ ὁ καρρολόγοσ, χειροδύναμοσ και' ναυγατῆσ, τὸν ἐφορτώνετο συχνὰ—μάλιστα δὴαν ἦταν πιωμένο,—και' τοῦ τῆσ ἔβραχε. Ἀλλά μιὰ

μέρα, ὁ Παντελής βρήκε τρόπο νά τοῦ παῖξῃ ἕνα παιχίδι και' νά τὸν ἐκδικηθῇ. Τοῦ ἤλθε δημοδὴ ἡ ἰδέα νά χρωματίσῃ ἕνα βαρέλι, ὡστε νά μοιάσῃ κάπως με' τὸ μαροῖ πανταλονί του, νά τοῦ φορέσῃ ἀπὸ πάνω τὴν ζωγιατική του μπλούζα, ποῦ ήταν πολὺ πλατειὰ ἐξ

αἰτίας τῆσ κοιλιάσ του, και' ὡστερα νά μπῆ ὁ ἴδιος μέσα στὸ βαρέλι, με' τὸ κεφάλι μόνον ὀπῆξω. —Σέ λίγο ὁ Θάνοσ πέρασε ἀπὸ κεῖ, πιωμένος πάλι, και' καθὼσ εἶδε τὸν Παντελή, ἄρχισε νά τοῦ φωνάζῃ: —Τί στέκεσαι κεῖ, βρὲ χάχα; Βάρδια σ' ἔβραλαν νά φυλάσ; Παραμέ-

ρῖσε νά περῶσω! —Δέν τὸ κουνῶ ἀπὸ δῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Παντελής προκλητικὰ. Κι' ἀν σοῦ βασιῆ, ἄγγιξέ με, νά ἴδῃσ τί θά πάθῃσ! —Ἐθὰ φῆσ γροθιά στὸ κούτελο, νά γίνῃσ ἄλλοσ τόσοσ! —τὸν φοβερίζεῖ ἐμμέτωποσ ὁ μεθυσμένοσ.—Μ' αὐτὰ θέλω κι' ἐγὼ! τὸν προκαλεῖ

πάλι ὁ Παντελής. Ἄν κοτῆσ, δός μου τῆ! —Ἐ, μὰ δέν ὑποφέρεσαι! —Κι' ἄγιεμένοσ ὁ Θάνοσ, σφίγγει τὸ γόδο του κι' ὀρμῶ... Ἀλλ' ἀκριβῶσ τὴ στιγμὴ ποῦ δάκτυπε τὴ γροθιά, ὁ Παντελής ἄξαφνα χαμηλώνει, χάνει τὸ κεφάλι του στὸ βαρέλι κι' ἡ ζωροῦκλα τοῦ Θάνοου

βρίσκει τὸν τοῖχο. Ἐννοεῖται ότι ὁ τοῖχοσ δέν ἐπὸνεσε ὅσο ἡ ζωροῦκλα τοῦ Θάνοου, ποῦ φεύγει σκαταμένοσ και' τρομαγμένοσ. —Δέν στάλασα; τοῦ φωνάζει τώρα με' γέλιο ὁ Παντελής. Ἄν σάρση, ξαναπέρεσαι! ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΖΥΝΟΣ

Όμιλον τής Ξύρου, Μικράν Λέρσον, Αδραν τοῦ Γοιῦ, κτλ. κτλ.

Πανεπιστήμιο Ἑλληνοπούλαν, Καβουρομάνου, Ἡρώδια Ἑλληνοπούλαν, Ὑπασπιστὴν Ναυτοπόλο, Κ. Κ. Χατζόπουλον, Μεγάλην Ἰδιάν, Φάντον, Σπυρ. Ἀνδρέου, Δόν Κιχάτην, Γ. Κ. Ἀναστασ., Ν. Δ. Ματρ., Ν. Π. Καλλέν, Ροζάλβαν (συνεπιλήρωμα συνδρομῆς ἑλαβα, εὐχαριστῶ).

Ἀκτὴν, Φωτεινὴν Σάντον, Γ. Φ. Χ. (ἑλαβα, εὐχαριστῶ).

Μεταλυρολιθὴν Κιθάραν, Τρελλὴν Νεότητα, Ψωφιδία (ἔστοιλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἑλαβα μετὰ τὴν 25ην Φεβρουάριου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀρχὴ τοῦ νέου 178ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ματίου-Μαίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαίου.

135. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις μὲ ἀρνητικὸν
Καὶ μὲ ἐπιφθετικὸν γράμμα
Συνδυασθῆτε ἅπλο
Κι' εἶδατε εὐθεῖ τὸ θίμμα:
Πόδι στήν Μικρὰν Ἀσίαν
Κι' ἀγνώστην Ἐκκλησίαν.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς Ἑλλάδος

136. Συλλαβογράφος

Δίπλα εἰς ἀμφιφώνον ἐν θέσει:
Τῆς Αἰγύπτου ἀρχαίων θεῶν
Κ' ἐνα ζῶον τροκικόν,
Σεῖ σιγαμὴ θάλασσελῆς
Σχῆμα γεωμετρικόν.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰακίνθου

137. Μεταγραμματισμός

Με ὕψλον, ζῶον
Καλὸν καὶ πιστὸν
Με ἴσῳ, ἀσάλλει
Προσφθεῖς, ναῖν.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰεροῦ Ἀγῶνος

138. Ποταμὸς ἀνεστραμμένη

****+*** = Ἀρχαῖος θεατρικὸς συγγραφεὺς.
+* = Ἐνα τῶν Μοισῶν.
+ = Ἐντομὸν βλαβερόν.
+ = Ἀγριὸν ζῶον.
+ Οἱ σταυροὶ Αὐτοκράτορος Ρωμαιοῦ,
Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κενταύρου

139. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Σοφία.
2 3 9 = Θεά.
3 4 8 9 = Ἀκρωτήριον.
4 7 5 9 = Ἀργοναυτὴς.
5 6 7 3 8 9 = Νῆσος,
6 5 4 5 9 = Νύμφη.
7 5 6 = Υἱὸς Ἰακώβ.
8 6 8 9 = Ζῶον.
9 4 6 5 = Ὅρος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰνδάλματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ

140. Ἀπροσδόκητον

Πῶς μπορεῖς, μὲ μαῦρον μελάνι, νὰ γράψῃς κόκκινα γράμματα;

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

141. Ποιμὴν Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης: τῶν κάτωθι ζητούμενῶν λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς; ἀποτελοῦν χόρῳ τῆς Ἑλλάδος.

1, Κατοικία τέρατος εἰς τὴν Κρήτην 2, Φρούριον τῆς Μακεδονίας 3, Γεωμετρικὸν σχῆμα 4, Νῆσος τῆς Μιαισογίας 1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος 6, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Φαιδρουῦ

142. Φωνητολόγιον

* - καμς - κ - * - Κομς

Ἐστὴν ἐπὶ τὸ Ἀθάνατο Ναυτῶν

143. Γρίφος

NNNN N ας
N N N ας ας
SSS N N N ας ας
TSS N N N ας ας
Τι, κλα N N N ας
NNNN N

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς 29ης Μαίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀκτῆσ. τῶν φύλ. 33, 34 καὶ 35.

430. Ποσειδῶν (πόκ, ἰδῶν).—431. Ρώμη (ροῦ, μί).—432. Κόθηρα—Θήρα.—433. Σίφων—Σίμων—Μίνως.

434. T Δ H 435 — 439. Διὰ
I A Π τοῦ Α: βίβλια,
BXP κλώρος, κλαίω,
T E N E Δ O Σ πῖλος, πληγῆ.—
T E P 440, Σπασθε βρα-
Y I I 440, Σπασθε (Ἡ ἀναγνω-
E Σ Σ ας κατὰ στίχους

ἐκ τῶν κάτω, δεξιῶθεν καὶ ἀριστερῶθεν ἐναλλάξ.)

—441. ἸΩΑΚΗ-ΡΩΜΟΣ - ἸΩΝΙΑ (ἸΡαλι-
δια, ΘΡῆσ, ἈΜΝῶς, ΚΟΡΙΝΘῶς, ἩΣΣίας).
—442. Κικῶν κίρακος κικῶν ὠν.—443. Σέ-
βου τοῦ γῆρας. (Σὲ σοῦ τὸ—Γῆ ρ' ἄς.)

444. Ρωμῶνα (Ρώμη, Λελα.)

445. K 446 — 448.
Σ O Σ 1. Ἡ Ἀ-
Ρ O Δ O Σ γυὰρ 2. Τὸ ἐξ-
Τ O Y P K I A (Ἀξ.) 3. O
Λ E O Π Σ Δ O Σ γεννηθεῖς τὴν
B E Λ I O Σ Δ P I O Σ 29 Φεβρουα-
ριου.—449—453. Διὰ τοῦ Σ: ὄμμα, ὄμμα,
ὄμμα, ὄσος, ῥόσος.—454. ΕΡΜΗΣ (Ἐλα-
φοῦ, ἘΡῶς, ἔρμων, ἄρμητρα, Ἄργος.)—
455. Εἰ Θεὸς μετ' ἡμῶν, οὐδέτις κατ' ἡμῶν.—
456. Οἱ μήνες εἰς δώδεκα (ἡμῖν ἐς ἡν-εἰὼ
δέκα.)

457. Ἀκόντιον (ἔλων, τί, ὄν).—458. Ἀη-
δῶν (α, η, ὠν).—459. Ἀκάτιον—Ἀκτιον.—
460. Θήρα—Θάρα.—461. Νέφος.
462 Γ 463. ΣΦΕΝ-
E Π A N ΔΟΝΗ (ΣΦΕ-
E Λ A Λ A Σ Νδαίμων, ΔΟ-
I M A Λ A I A ρη, ΝΗκων.)
Χ A Λ K I Δ I K H —464. Ἡ τό-
M A Δ A Γ A Σ K A P H χη βοηθεῖ
τοῦς τολμηροῦς.—465. Τοῖς παντοῖς ἄμυνετε
(τ' ας; πα-τρι εἰ; ἐμ-ἐν τ τ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IH'—107]

Βασίλει Βουλγαροπόλεως, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶ-
δος, Ροζάλβα, Ἐδελβῆς, Γκαζιέλλα, δε-
χέσθε ἀλληλογραφία;—Ἄς: Α. Ρ. Γ. Δη-
ζοφρ.

[IH'—108]

Πειρακτῆριον, δεχέσθε ἀλληλογραφίαν; Ἀ-
πάντησέ μας μέσον Διαπλάστως.

Ἦγνος τῆς Ἐλευθερίας
Σημῆρωμα τῆς Δευτερίας

[IH'—109]

Τρελλοαρσενικαίς; εὐρίσκομαι ἔς τὰ ἰχνη τῆς
ἀποκαλύψεός σου. Πεισματάρα

[IH'—110]

Αγρόμην, Ἀμαζῶν, Σαυθὴ Πρηγοπο-
πόβια, Τρελλοαρσενικαίς, ἐπιθυμῶτε ἀν-
ταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ τ' ὄνομα μας; Ἀ-
παντήσατε. Ἰγρια

[IH'—111]

Σουλκώτισσα, δεχέσθε τὴν πρότασί Σας καὶ
Σ περιμένουμε, Ζινέττα, Τάρονος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν
ὁποίων ἐλήξεν ἡθὴ ἡ συνδρομὴ, νὰ σπεύ-
σωσιν νὰ τὴν ἀνανεώσωσιν. Εἰς τοιαύτας
περιστάσεις, παρὰ καθυστέρησιν, δὲν
ἐπιτρέπεται, διότι θυγοχεραίνε τὸ ἔργον
μας. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠῳ καὶ ΚΥΠΡῳ
Συνδρομηταὶ εἰμποροὶ νὰ στέλλωσιν τὸ
ἀντίστοιχον μέσον Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς
Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τρα-
πέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ὅσων αἱ λύσεις, ἀμικρῶς ἐπιλλεῖται,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Φεβρουαρίου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Κ. Γ. Ηε. Ἄγγελι-
δης, Γ. Γκοῦρβης, Σαρ. Πέτρος, Σοφία Γ.
Βουμβάση.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλένη Κ. Ζητήνη, Ἐμ. Μαστο-
πουδῆς, Φραδερίκος νῦ Ἐβάν, Ἐλ. Μισογένης,
Ἰω. Μ. Βουτσίνος, Στ. Μ. Βουτσίνος, Ἄγ. Κ.
Γεωργιάδης, Ἀρισταύκος Τριανταφύλλου, Δημ. Γε-
ωργιάδης, Γ. Ι. Σκουρῆς, Ἰω. Σ. Γαϊτάνος, Μ.
Κορναράς, Ν. Φ. Λάβδας, Γ. Α. Χαχμοπούδης,
Ἰω. Σταλούνης.

ΑἴΓΙΟΥ: Σ. Μ. Βασιλοπούλου.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἰωάννα Δ' Ἀγα, Μαρία Δ.
Τσοῦρη.

ΑΡΓΕῶΝ: Ἰω. Στ. Καρβουθῆς.
ΑΤΤΑΛΑΝΤΗΣ: Κ. Θ. Βέλλος, Πην. Θ. Βέλλου,
Ν. Ι. Βελλοπούλου, Μαρία Ι. Βελλοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Κ. Π. Πολύζος, Ἰω. Πολύμερος,
Τριανταφύλλου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Γε. Σπασθῶν.
ΘΗΒΩΝ: Κ. Ν. Νάκος, Κ. Μανιτάκης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Π. Χρ. Ζαυίδης, Βασ. Σακκάς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Μαργαρίτα Βουγιούκα, Β. Α.
Γραλιόπουλος, Γ. Π. Βουγιούκας, Α. Βένιος,
Ἡ. Θ. Βενιόπουλος, Ἰωάν. Δεδοῦσης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αουβία Α. Κανούλη, Ἀδελφὸς
Πρόσκοπος, Μαργαρίτη Θεά.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μπατῆρας Κωστάκης, Ἰω. Σκουρ-
δῆς, Ἰω. Κ. Μιχαήλ, Ἡλ. Α. Οικονόμου.

ΛΑΜΙΑΣ: Μίνα Α. Τσάλη.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθηνῶ Παπαχροντοῦδου, Ἐλένη
Καφέτσου, Πικίτσα Δημητριάδοπούλου, Θελα-
σῆς Φλοῖδος, Μαρία Θ. Εδδηρίου, Σοφία Θ.
Εδδηρίου, Πικίτσα Θ. Εδδηρίου, Δημ. Θ. Εδ-
δηρίου, Ἰω. Μ. Πακαδάπουλου, Γεωργία Κ.
Νέλλα, Α. Κ. Δούλη.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Νικ. Ἀνδρέου, Ν. Φαγκιάς.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Εἰδω. Κ. Πακαδάπουλος, Ἐπι-
στὴ Ζογιά.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Εἰδὸς Μάλας.
ΛΙΜΝΗΣ: Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, Α. Ζαυιάκος,
Π. Ζαυιάκος, Εὐαγγελία Ζαυιάκου, Ι. Χρυσάνθης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουρσαμάνης, Κ. Ι.
Θεοδωροπούλου, Ἄντ. Χροντοπούλου, Βασ. Θ.
Καναλῆς, Νικ. Κοντοράτης.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἀποθαρμάνουλα, Προσκοπικὸν
τοῦ Καθῆγοντος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κ. Κ. Κοντοπούλου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Π. Ι. Λεων 5, Ἰω. Α. Κο-
λαμάτας, Γ. Π. Κοτσοβός.

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Καβουρομάνου,
ΠΑΤΡΩΝ: Π. Κ. Οσογιάς, Πατριόπουλου,
Νέτιος καὶ Νέτος, Βλ. Ἀγναποπούλου, Ἀνα-
στασία Γ. Μοσχόπου, Κ. Ν. Νικολάπουλος, Ἄνδρ.
Κ. Τίνης, Δ. Κ. Χριστοπούλου, Γεωρ. Ἀνδρέο-
πούλου, Ἀλέξ.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ: Γ. Χ. Γκοῦρβης, Ὁραία Λε-
βαθῶ, Ἄντ. Γ. Λεματσῆς, Σάνθη Α. Πακα-
δόπουλου, Μανθ. Παπαθεοδωροῦλου, Γεωργ. Π. Βα-
σιλείου, Φίλ. Λαοῦδάς, Κ. Α. Πακαδόπουλος,
Σ. Π. Σωτηρόπου, Ἄντ. Μ. Πακαδόπουλου, (ὀβ),
Γ. Σ. Τσοῦρης, Ν. Γ. Τσίτσης, Ν. Γ. Παριόπουλος,
ΠΥΡΡΟΥ: Χρ. Κ. Κωνσταντοπούλου, Π. Σ.
Σταυροπούλου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Χρ. Γ. Οικονόμου.
ΣΥΡΟΥ: Ἄντ. Ριζοπούλου, Καλ. Ε. Κούτση,
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Κλεοπίδ Ι. Καλλιῶρος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Α. Χριστιδῆς, Ν. Σιδηρῆ,
Ἦρος τῆς Ἀλμύρας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Αουβία Κ. Φαγκιάς, Νικ. Κια-
πέκος, Εἰδω. Παπαλιόβιος, Στ. Σκουρμανόπου-
λος, Μαρία Β. Γεωργιάδου.
ΧΙΟΥ: Ἄπ. Γ. Κλεοπάρας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν δυνάτεω καὶ δυνάμει ἐπέστησαν εἰς
τὴν κληρονομίαν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ εἰς τὴν
τάσας: Κ. Θ. ΒΕΛΛΟΣ ἐν Ἀττικῇ, ΒΑΕΝΗ
ΚΑΦΕΤΕΟΥ ἐν Λαρίσσι, ΒΑΣΙΛ. Φ. ΚΑΝ-
ΤΙΑΝΗΣ ἐν Μεσσηνίᾳ, καὶ ΝΙΚ. ΚΙΑΠΕΚΟΣ
ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅσοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς
ἴνας ἀπὸ τῆς Ἀπειλου.